

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

P7_TA(2014)0015

Nowy okres programowania polityki spójności

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 stycznia 2014 r. w sprawie gotowości państw członkowskich UE do skutecznego i terminowego rozpoczęcia nowego okresu programowania polityki spójności (2013/2095(INI))

(2016/C 482/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 174 i nast. Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności ⁽¹⁾,
- uwzględniając zmieniony wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego objętych zakresem wspólnych ram strategicznych oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności (COM(2013)0246),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie piątego sprawozdania Komisji w sprawie spójności oraz strategii w dziedzinie polityki spójności po 2013 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 października 2010 r. w sprawie polityki spójności i polityki regionalnej UE po 2013 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie aktualnej sytuacji i przyszłych synergii na rzecz większej skuteczności EFRR i innych funduszy strukturalnych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 października 2010 r. w sprawie przyszłości Europejskiego Funduszu Społecznego ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie dobrego sprawowania rządów w odniesieniu do polityki regionalnej UE: procedury wsparcia i kontroli przez Komisję Europejską ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 września 2011 r. w sprawie poziomu wykorzystania środków z funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności: wnioski dotyczące przyszłości polityki spójności w UE ⁽⁷⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 stycznia 2011 r. pt. „Wkład polityki regionalnej w zrównoważony wzrost w ramach strategii »Europa 2020«” (COM(2011)0017) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji (SEC(2011)0092),
- uwzględniając ósme sprawozdanie Komisji z postępów w dziedzinie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej z dnia 26 czerwca 2013 r. (COM(2013)0463),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 18 kwietnia 2013 r. pt. „Polityka spójności: sprawozdanie strategiczne 2013 dotyczące realizacji programów na lata 2007–2013” (COM(2013)0210) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji (SWD(2013)0129),

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

⁽²⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 21.

⁽³⁾ Dz.U. C 371 E z 20.12.2011, s. 39.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 390 E z 18.12.2012, s. 27.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 371 E z 20.12.2011, s. 41.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 169 E z 15.6.2012, s. 23.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 56 E z 26.2.2013, s. 22.

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 24 kwietnia 2012 r. zatytułowany „Zasada partnerstwa w procesie wdrażania funduszy objętych zakresem wspólnych ram strategicznych – elementy europejskiego kodeksu” postępowania w zakresie partnerstwa (SWD(2012)0106),
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 14 marca 2012 r. zatytułowany „Elementy wspólnych ram strategicznych na lata 2014–2020 – Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego, Europejski Fundusz Społeczny, Fundusz Spójności, Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejski Fundusz Morski i Rybacki” (SWD(2012)0061, części I i II),
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 16 czerwca 2011 r. w sprawie roli i priorytetów polityki spójności w ramach strategii „Europa 2020” (CESE 994/2011 – ECO/291),
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie zasady partnerstwa we wdrażaniu wspólnych strategicznych funduszy ramowych – elementy europejskiego kodeksu postępowania w zakresie partnerstwa (CESE 1396/2012 – ECO/330),
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Inwestycje społeczne na rzecz wzrostu i spójności, w tym wdrażanie Europejskiego Funduszu Społecznego na lata 2014–2020”, (CESE 1557/2013 – SOC/481),
 - uwzględniając rezolucję Komitetu Regionów z 31 stycznia – 1 lutego 2013 r. „Pakiet legislacyjny w sprawie polityki spójności po roku 2013” (2013/C 62/01),
 - uwzględniając projekt opinii Komitetu Regionów z 7–9 października 2013 r. w sprawie zaleceń dotyczących racjonalizacji wydatków (COTER-V-040),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinię Komisji Budżetowej (A7-0007/2014),
- A. mając na uwadze, że państwa członkowskie są w trakcie procesu przygotowywania umów partnerskich oraz programów operacyjnych na nowy okres programowania 2014–2020;
- B. mając na uwadze, że przewiduje się, iż ostateczne porozumienie w kwestii ram prawnych europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych zostanie osiągnięte przed końcem 2013 r.;
- C. mając na uwadze, że rozporządzenie w sprawie wspólnych przepisów określa wspólne zasady dla pięciu unijnych funduszy: Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego;
- D. mając na uwadze, że polityka spójności ma na celu ograniczenie nierówności istniejących między regionami UE poprzez ukierunkowanie finansowania na wzmocnienie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej;
- E. mając na uwadze, że polityka spójności przyczynia się do osiągnięcia celów strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego i zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu;
- F. mając na uwadze, że polityka spójności, która stanowi główną politykę służącą rozwojowi UE, przyczynia się do przezwyciężenia kryzysu gospodarczego w większości państw członkowskich;
- G. mając na uwadze, że należy dołożyć wszelkich możliwych starań w celu dopilnowania, aby realizacja i wdrożenie programów dotyczących polityki spójności na lata 2014–2020 były możliwie najbardziej uproszczone dla wszystkich organów i beneficjentów;

Zapewnienie skutecznego i terminowego rozpoczęcia nowego okresu programowania polityki spójności

1. uznaje, że finansowanie w ramach polityki spójności doprowadziło w ostatnich latach do pomyślnego zainwestowania miliardów euro w tworzenie nowych miejsc pracy, wspieranie innowacyjnych przedsięwzięć oraz rozwój połączeń transportowych na terytorium UE;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

2. podkreśla przy tym, że nierówności między regionami UE cały czas istnieją, a w niektórych przypadkach ulegają pogłębieniu, oraz że nieprzerwane inwestowanie funduszy unijnych na szczeblu lokalnym i regionalnym ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia tego, aby wsparcie w dalszym ciągu trafiało do obszarów, które potrzebują gospodarczej, społecznej i środowiskowej regeneracji;
3. podkreśla, że polityka spójności musi m.in. rozwiązać problem rosnącego bezrobocia osób młodych w Unii Europejskiej;
4. podkreśla, że podczas obecnego kryzysu gospodarczego, finansowego i społecznego finansowanie polityki spójności w wielu państwach członkowskich stanowi główne źródło inwestycji publicznych, i że sytuacja ta może wymagać od danego państwa członkowskiego elastyczności w celu ponownego ożywienia gospodarki; podkreśla w związku z tym, jak ważne jest dopilnowanie, aby państwa członkowskie i regiony były przygotowane do rozpoczęcia wdrażania nowego okresu finansowania w ramach polityki spójności tak szybko jak to możliwe na początku 2014 r.;
5. przyjmuje z zadowoleniem przyjęcie wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 oraz ram prawnych polityki spójności; podkreśla, że osiągnięto zadowalające rozwiązanie w celu zapewnienia szybkiego i skutecznego rozpoczęcia realizacji nowej polityki spójności;
6. przypomina, że dwie trzecie sumy niezaspokojonych zobowiązań (RAL – z jęz. franc.: *reste à liquider*) nagromadzonych pod koniec wieloletnich ram finansowych na lata 2007–2013 odnoszą się do polityki spójności; podkreśla konieczność znalezienia trwałego rozwiązania umożliwiającego zmniejszenie ryzyka związanego z zablokowaniem realizacji programów unijnych z powodu braku płatności; zwraca uwagę na fakt, że chociaż zasada N+3 ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia realizacji projektów wspieranych ze środków przeznaczonych na politykę spójności, będzie wywierała ona wpływ na kumulację niezaspokojonych zobowiązań w nadchodzących latach, szczególnie w przypadku opóźnień w rozpoczynaniu nowych programów;
7. zauważa także, że oprócz skutecznego i terminowego rozpoczęcia nowego okresu programowania polityki spójności nadrzędne znaczenie w celu zapewnienia pełnego wykorzystania funduszy w długim okresie powinno mieć zagwarantowanie wysokiej jakości umów partnerskich i programów operacyjnych;
8. przypomina swoje stanowisko w kwestii znaczenia obowiązkowego przeglądu i wynikającej z niego zmiany kolejnych wieloletnich ram finansowych do końca 2016 r., co umożliwi przyszłej Komisji i Parlamentowi ponowną ocenę priorytetów politycznych UE, jak również, w razie potrzeby, dostosowanie wieloletnich ram finansowych do nowych wyzwań oraz uwzględnienie najnowszych prognoz makroekonomicznych;

Rozporządzenie w sprawie wspólnych przepisów

9. z zadowoleniem przyjmuje ulepszenia rozporządzenia, które wprowadzą bardziej zdecydowane i zintegrowane podejście do finansowania w ramach polityki spójności poprzez wspólne ramy strategiczne; uznaje to za kluczowe z perspektywy dopilnowania, aby projekty miały większe oddziaływanie i dawały namacalne rezultaty; wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia jeszcze większej liczby środków mających na celu uproszczenie biurokracji oraz administracji programami; uważa, że powinno to doprowadzić do sprawnego wdrażania tych programów oraz skutecznego wykorzystywania funduszy;
10. z zadowoleniem przyjmuje wnioski dotyczące wprowadzenia środków służących uproszczeniu w rozporządzeniu w sprawie wspólnych przepisów w celu ograniczenia obciążeń administracyjnych; uważa, że uproszczenie procesu dla wnioskodawców, beneficjentów oraz instytucji zarządzających będzie stanowiło wartość dodaną unijnego finansowania;
11. uznaje, że polityka spójności może w znaczący sposób przyczynić się do realizacji celów strategii „Europa 2020” i z tego względu podkreśla znaczenie dostosowania polityki spójności do celów strategii „Europa 2020” poprzez koncentrację tematyczną na ograniczonej liczbie celów; podkreśla, że podejście to zapewnia wystarczającą elastyczność umożliwiającą dopasowanie się do potrzeb lokalnych i regionalnych;
12. podkreśla znaczenie strategii inteligentnej specjalizacji jako sposobu na uzupełnianie celów strategii wzrostu „Europa 2020” poprzez koncentrowanie się na rozpoznawaniu i maksymalizowaniu obszarów silnych pod względem konkurencyjności, dzielenie się najlepszymi praktykami oraz integrowanie badań, innowacji i edukacji przez partnerstwa obejmujące całą UE;
13. podkreśla, że chociaż środki dotyczące uwarunkowań obowiązują już w ramach polityki spójności, celem następnego okresu programowania będzie zwiększenie skuteczności finansowania poprzez uzależnienie wypłaty środków od spełnienia określonych kryteriów; uważa, że polityka spójności ma na celu zapewnienie spójności między regionami i nie powinna służyć za gwarancję innych strategii politycznych UE mających na celu reformy makroekonomiczne w państwach członkowskich;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

14. zauważa, że przyjęcie zmian wprowadzonych przez rozporządzenie w sprawie wspólnych przepisów może spowodować pewne opóźnienia w przygotowaniu umów partnerskich oraz programów operacyjnych;

Postępy w państwach członkowskich

15. podkreśla, iż jasne jest, że państwa członkowskie znajdują się na bardzo różnych etapach przygotowań; uznaje, że choć niektóre państwa członkowskie czynią zadowalające postępy i przedłożyły już Komisji do zatwierdzenia swoje projekty umów partnerskich, inne pozostają w tyle;

16. zauważa, że zasadniczo nowsze państwa członkowskie (UE12), które doświadczyły części programów na lata 2000–2006 oraz wszystkich programów na lata 2007–2013, są na zaawansowanym poziomie przygotowań w porównaniu z niektórymi państwami UE15;

17. podkreśla, że niektóre państwa członkowskie nadal borykają się z istotnymi ograniczeniami budżetu na następny okres programowania, podczas gdy w innych ciągle trwa debata na temat podziału budżetu w ramach państw członkowskich; uznaje, że obydwie kwestie mogły spowodować opóźnienie w przygotowaniach;

18. podkreśla, że państwa członkowskie, które są na zaawansowanym etapie przygotowań do kolejnego okresu finansowania w ramach polityki spójności, przedłożyły Komisji swoje projekty umów partnerskich oraz programów operacyjnych do nieformalnego wglądu w czerwcu i w lipcu 2013 r.;

19. uznaje, że wiele państw członkowskich, które dobrze sobie radzą, rozpoczęło proces przygotowań już na początku 2010 r. poprzez zaproszenie właściwych zainteresowanych stron do zabrania głosu w dyskusjach na temat formułowania potrzeb i priorytetów; z zadowoleniem przyjmuje zatem wysiłki podjęte w celu możliwie wczesnego rozpoczęcia procesu przygotowań i uważa, że wyraźnie sprzyja to większej gotowości;

20. podkreśla, że zaawansowany stopień przygotowań zależy od tego, czy właściwe organy oraz organizacje mają odpowiednie możliwości, aby zainwestować czas i środki w przygotowania oraz udostępnić wystarczającą liczbę personelu na wczesnym etapie;

21. uznaje, że zaawansowany stopień przygotowań oznaczał, że w niektórych przypadkach ocenę ex ante oraz strategiczne oceny oddziaływania na środowisko przeprowadzono terminowo, a we wrześniu i październiku 2013 r. wprowadzono na podstawie wyników tych ocen poprawki do projektów;

22. uznaje, że niektóre państwa członkowskie doświadczyły zmian rządów, co mogło zahamować przygotowania do kolejnego okresu programowania; podkreśla, że w takich przypadkach istotne dla kontynuowania przygotowań są korzyści płynące z posiadania systemów gwarantujących kontynuowanie prac administracyjnych niezależnie od zmiany rządu;

23. zwraca również uwagę na konieczność egzekwowania przygotowań do finansowania w zakresie polityki spójności na szczeblu politycznym w celu dopilnowania, aby sfinalizowanie umowy partnerskiej stanowiło dla rządów priorytet;

Postępy w zakresie umów partnerskich i programów operacyjnych

24. zauważa, że niektóre państwa członkowskie planują zmianę treści swoich programów operacyjnych; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że niektóre państwa członkowskie podjęły decyzję o przejściu na programy wielokrotnego finansowania lub ograniczeniu liczby programów operacyjnych na szczeblu regionalnym;

25. zauważa, iż skala kontroli i koordynacji przyznana regionalnej administracji przez władzę centralną różni się znacznie w zależności od struktury organizacyjnej w poszczególnych państwach członkowskich, przez co niektóre regiony są niezwykle aktywne i mają niemal całkowitą kontrolę nad większością aspektów finansowania w ramach polityki spójności oraz są w większym stopniu reprezentowane w umowach partnerskich; w związku z tym zwraca uwagę na kodeks postępowania, w którym uznaje się zasadniczą rolę podmiotów lokalnych i regionalnych, jak również organizacji społeczeństwa obywatelskiego, i w którym w odniesieniu do polityki spójności na lata 2014–2020 zagwarantowano obowiązywanie zasady partnerstwa;

26. podkreśla fakt, że należy w pełni uwzględnić wymiar lokalny i regionalny; podkreśla istotną rolę, jaką odgrywają regiony podczas dokonywania wyboru obszarów silnych pod względem konkurencyjności;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

27. podkreśla, że jednym ze sposobów dopilnowania, aby podejście do umów partnerskich funkcjonowało w państwach członkowskich o zdecentralizowanej administracji, jest zawarcie w umowach partnerskich odrębnych rozdziałów sporządzonych przez administracje regionalne; podkreśla, że takie podejście zapewnia bardziej bezpośrednie zaangażowanie administracji samorządowej posiadającej uprawnienia w odniesieniu do europejskich programów finansowania w opracowywanie umów partnerskich oraz sprawi, że będzie ona miała możliwość opracowania własnych pomysłów dotyczących programowania i mechanizmów realizacji;
28. uznaje jednak, że może mieć to wpływ na stan przygotowania państw członkowskich jako całości;
29. podkreśla, że potrzebna jest skuteczna koordynacja na szczeblu państw członkowskich w celu dotrzymania terminów przygotowania programów operacyjnych odzwierciedlających potrzeby lokalne i regionalne, ponieważ odpowiedzialność za treść programów operacyjnych i zarządzanie nimi powinna spoczywać, w stosownych przypadkach, na administracji lokalnej i regionalnej, zgodnie z wewnętrzną organizacją każdego państwa członkowskiego, jeśli umowy partnerskie mają być zawarte w przewidzianym terminie;
30. uznaje jednak, że ograniczenie liczby programów operacyjnych na szczeblu regionalnym początkowo wiązałyby się z istotnymi zmianami w zakresie zarządzania i organizacji oraz może na początku powodować zwiększenie ryzyka opóźnienia ze względu na zmiany spowodowane złożonością wprowadzania programów operacyjnych równoległe z programowaniem na różnych szczeblach krajowych i regionalnych;
31. zauważa, że Komisja odnotowała znaczące zainteresowanie programami wielokrotnego finansowania zawartymi w rozporządzeniu w sprawie wspólnych przepisów, przy czym wiele państw członkowskich planuje mieć co najmniej jeden program wielokrotnego finansowania w okresie programowania na lata 2014–2020; podkreśla w związku z tym, że to podejście powinno być realizowane jak najbardziej efektywnie i nie może prowadzić do zatorów ani opóźnień; zauważa, że w rozporządzeniu w sprawie wspólnych przepisów stwierdzono istnienie różnych rodzajów porządku instytucjonalnego w państwach członkowskich, a w celu uwzględnienia szczególnych przypadków przewidziano odpowiednie środki; podkreśla, że instytucje na szczeblu regionalnym i lokalnym są najlepiej przygotowane do identyfikacji potrzeb w zakresie rozwoju oraz realizacji programów w bliskim kontakcie z obywatelami, odpowiednimi organizacjami, przedsiębiorstwami i władzami;
32. uznaje, że zdolność do przygotowania umów partnerskich i programów operacyjnych na wysokim poziomie zaawansowania zależy od tego, czy państwa członkowskie przeprowadziły dostateczne analizy wstępne sytuacji państwa oraz przyszłych trendów; podkreśla, że to zapewni bardziej skuteczny wkład funduszy unijnych w realizację celów określonych dla danego państwa;
33. wzywa Komisję do podania do publicznej wiadomości informacji o gotowości umów partnerskich państw członkowskich np. za pomocą zestawienia z podziałem na poszczególne państwa członkowskie, proponowaną treść oraz konsultacje z odnośnymi zainteresowanymi stronami, tak aby inne państwa członkowskie mogły czerpać wiedzę z dobrych praktyk i podejść;

Doświadczenia z lat 2007–2013

34. podkreśla, że dla wielu państw członkowskich głównym problemem będzie przeniesienie metod i mechanizmów z okresu programowania na lata 2007–2013 do okresu po 2013 r.; podkreśla, że wyzwaniem jest również dopilnowanie, aby trwające projekty były nadal skuteczne, przy jednoczesnym opracowywaniu nowych projektów;
35. uznaje, że w wielu państwach członkowskich przygotowania zajęły więcej czasu niż przewidywano na początku okresu programowania 2007–2013; podkreśla, że wiele administracji nadrobiło stracony czas, dopilnowując, aby nowe umowy partnerskie i programy operacyjne były przedkładane z zachowaniem większej terminowości;
36. uważa, że przykłady przedstawiane przez państwa członkowskie wskazują wyraźnie, iż koordynacja różnych środków, programów operacyjnych i funduszy wymaga poprawy, podobnie jak zaangażowanie organów lokalnych, organizacji regionalnych i partnerów społecznych i gospodarczych;
37. uznaje, że wśród wspólnych problemów rozpoznanych w poprzednim okresie programowania znalazło się zbyt szerokie definiowanie priorytetów; apeluje zatem o bardziej strategiczne i ukierunkowane podejście do priorytetów w przyszłości, z mniejszą liczbą priorytetów ukierunkowanych na poszczególne cele;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

38. z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż na podstawie pomyślnych doświadczeń z poprzedniego okresu finansowania państwa członkowskie dążą do poprawy lewarowania finansowania sektora prywatnego w celu otwarcia alternatywnych źródeł finansowania służących uzupełnieniu tradycyjnych metod finansowania; podkreśla, że w czasach poważnego uszczuplenia budżetów oraz ograniczonych zdolności udzielania pożyczek przez sektor prywatny, wzmożone stosowanie instrumentów finansowych może wesprzeć powstawanie partnerstw publiczno-prywatnych, spowodować efekt mnożnikowy z budżetem UE, otworzyć alternatywne źródła finansowania oraz zagwarantować przepływ ważnych środków finansowych dla strategicznych inwestycji regionalnych; z tego względu podkreśla znaczenie określenia jasnych reguł korzystania z innowacyjnych instrumentów finansowych, takich jak pożyczki, gwarancje i inwestycje kapitałowe, które stanowią uzupełnienie dotacji, w celu wspierania współpracy między przedsiębiorstwami, organizacjami sektora publicznego oraz instytucjami oświatowymi;

Skuteczność funduszy

39. podkreśla, że z doświadczenia poprzednich programów finansowania jasno wynika, iż kluczowe znaczenie ma zapewnienie pozytywnego i długoterminowego oddziaływania funduszy; ponadto kładzie nacisk na znaczenie jakości programów i obiektywny charakter wydatków;

40. podkreśla, że koncentracja na podejściu ukierunkowanym na wyniki została wskazana przez wiele państw członkowskich jako cel w przygotowaniach kolejnego okresu finansowania; z zadowoleniem przyjmuje płynące z niektórych państw członkowskich przykłady sposobów przyjmowania bardziej skutecznego podejścia do definiowania z góry oczekiwanych wyników w celu umożliwienia ukierunkowania finansowania na wnioski dotyczące osiągnięcia takich celów;

41. podkreśla, że koordynacja obszarów polityki oraz uznawanie krajowych i regionalnych priorytetów gospodarczych, społecznych i środowiskowych są wymieniane przez państwa członkowskie jako niezwykle ważne; uważa, że w stosownych przypadkach krajowe programy operacyjne powinny uwzględniać cele rozwoju na szczeblu lokalnym i regionalnym; zwraca uwagę, że należy wspierać uzyskiwanie synergii pomiędzy różnymi dostępnymi źródłami finansowania unijnego a budżetami państw członkowskich oraz władz regionalnych i lokalnych w celu zwiększenia skuteczności inwestycji sektora publicznego w UE;

Synergia z innymi strategiami i instrumentami

42. uważa za istotne, aby państwa członkowskie dostrzegły potencjał wzajemnego dostosowania wszystkich funduszy objętych rozporządzeniem w sprawie wspólnych przepisów;

43. jest podbudowany tym, że część państw członkowskich przymierza się do rozwoju stosowania nowych instrumentów, takich jak rozwój kierowany przez lokalną społeczność, zintegrowane inwestycje terytorialne i wspólne plany działań; rozumie jednocześnie, że nowe instrumenty budzą mieszane uczucia oraz że analiza dotychczasowych planów państw członkowskich pokazuje, iż rozwój kierowany przez lokalną społeczność będzie wdrażany na większą skalę niż zintegrowane inwestycje terytorialne, zwłaszcza w EFRROW w porównaniu z EFRR, ze względu na dłuższe istnienie rozwoju kierowanego przez lokalną społeczność w programie EFRROW oraz fakt, że zintegrowane inwestycje terytorialne stanowią nowy instrument, którego odpowiednie zastosowanie w praktyce wymaga czasu; uznaje, iż dopiero okaże się, na ile wstępne przygotowania przełożą się na pełne wdrożenie tych instrumentów;

44. uważa, że rozwój kierowany przez lokalną społeczność to doskonały sposób na wspieranie oddolnego uczestnictwa lokalnych podmiotów reprezentujących różne sektory, czego dowodzi sukces programu LEADER w zakresie rozwoju obszarów wiejskich; wzywa państwa członkowskie i regiony do korzystania z możliwości, jakie daje rozwój kierowany przez lokalną społeczność;

45. uznaje wspólne plany działań za pozytywny krok w kierunku zarządzania opartego na rezultatach, zgodny z jednym z nadrzędnych celów polityki spójności po 2013 r.;

Uproszczenie

46. podkreśla znaczenie wdrożenia uproszczonych metod przygotowywania i realizacji projektów i jest podbudowany tym, że wielu państwom członkowskim najwyraźniej udało się to osiągnąć;

47. z zadowoleniem przyjmuje nacisk na uproszczenie rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów; zauważa jednak, że uproszczenie to może być w rzeczywistości trudne do osiągnięcia ze względu na różnice, które nadal istnieją między funduszami wprowadzonymi na podstawie rozporządzeń dotyczących poszczególnych funduszy;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

48. z zadowoleniem odnotowuje pozytywne działania podjęte w celu uproszczenia i zwiększenia przejrzystości zarządzania europejskimi funduszami strukturalnymi i inwestycyjnymi; zauważa, że wiele państw członkowskich wskazało uproszczenie procesu składania wniosków przez beneficjentów, z jasnymi i dostępnymi informacjami na temat procedury i możliwości finansowania, jako ważny aspekt przygotowań do okresu programowania 2014–2020; z zadowoleniem przyjmuje to jako sposób zapewnienia sprawnego przebiegu przygotowania i realizacji projektów oraz ograniczenia biurokracji, z jaką mają do czynienia wnioskodawcy; wzywa państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne do wymiany dobrych praktyk, których celem jest uproszczenie procedur, a uznając jednocześnie, że niezbędne są bardziej rygorystyczne przepisy dotyczące kontroli i audytu, do zapewnienia, by były one proporcjonalne, tak aby nie nakładać niepotrzebnego obciążenia;

49. uznaje, że e-spójność może być istotna dla ograniczenia zatorów oraz zapewnienia uproszczenia, a także z zadowoleniem przyjmuje wiadomości o stosowaniu jej przez niektóre państwa członkowskie; uważa, że mogłyby to znacząco przyczynić się do przygotowań do przyszłych programów finansowania;

Partnerstwo

50. podkreśla, że proces podejmowania decyzji oraz formułowania umów partnerskich musi obejmować współpracę na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym przy planowaniu, opracowywaniu i wdrażaniu unijnych programów finansowania w ramach polityki spójności; uważa, że zasada wielopoziomowego sprawowania rządów jest niezbędna do skutecznej realizacji polityki spójności; w związku z tym podkreśla potrzebę pełnego włączenia władz lokalnych i regionalnych, a także zainteresowanych stron, w przygotowanie, realizację i ocenę programów; podkreśla znaczenie odpowiedniego przepływu informacji i środków w zakresie budowania potencjału oraz pomocy technicznej dla tych samorządów w celu ułatwienia i optymalizacji ich udziału na wszystkich etapach tego procesu;

51. z zadowoleniem przyjmuje zwiększone zaangażowanie wszystkich odnośnych zainteresowanych stron, przedstawicieli lokalnych i regionalnych, organizacji pozarządowych, partnerów gospodarczych i społecznych, prywatnych przedsiębiorstw oraz uczelni, którego dowodzą przykłady podawane przez państwa członkowskie; uważa, że ważny jest rozwój współpracy z innymi organizacjami i zainteresowanymi stronami reprezentującymi różne perspektywy gospodarcze, społeczne i środowiskowe;

52. podkreśla, że zapewnianie pomyślnego partnerstwa może obejmować zarówno podejście oddolne, jak i odgórne; wskazuje, że podejście oddolne, obejmujące rozległe dyskusje z przedstawicielami społeczeństwa, sektora prywatnego i trzeciego sektora, zostało podane za przykład przez jedno z państw członkowskich będących na zaawansowanym poziomie przygotowań;

53. podkreśla fakt, że to podejście oddolne i odgórne ma na celu dopilnowanie, aby krajowe strategie stanowiące odpowiedź na sytuację społeczno-gospodarczą i środowiskową zostały uwzględnione równolegle do szerokiego zaangażowania na szczeblu regionalnym i lokalnym; z zadowoleniem przyjmuje ten skuteczny sposób zagwarantowania spełnienia wymogów strategicznych przy jednoczesnym możliwie dużym zaangażowaniu w przygotowania odnośnych zainteresowanych stron;

Podsumowanie

54. przyjmuje z zadowoleniem porozumienie w kwestii ram prawnych polityki spójności oraz zakończenie negocjacji dotyczących rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów i wieloletnich ram finansowych;

55. uznaje znaczenie wielopoziomowego sprawowania władzy na etapach przygotowań i wskazuje, że niektóre przygotowania państw członkowskich będących na zaawansowanym etapie przygotowań opierały się na kluczowym dialogu z zainteresowanymi stronami na szczeblu regionalnym i lokalnym;

56. zwraca uwagę na wezwanie przez Komisję państw członkowskich i regionów do dążenia do zapewnienia tego, by jakość przygotowanych umów partnerskich i programów operacyjnych była jak najwyższa; zauważa, że pomoże to opracować wysokiej jakości propozycje projektów ukierunkowanych na szczegółowe cele, co ma zagwarantować najlepszy możliwy wpływ finansowania UE;

57. zauważa, że aktywna i dobrze poinformowana administracja krajowa i regionalna, która utrzymuje kontakt z Komisją, może mieć pozytywny wpływ na postęp przygotowań; z tego względu usilnie zaleca, by Komisja oraz władze krajowe i regionalne regularnie wymieniały się informacjami, np. szczegółami dotyczącymi przyszłych aktów wykonawczych;

Wtorek, 14 stycznia 2014 r.

58. zaleca, aby państwa członkowskie mające poważne opóźnienia ściśle przestrzegały zaleceń wydanych przez Komisję; podkreśla, że Komisja powinna zwiększyć wsparcie w celu dopilnowania, aby umowy partnerskie oraz programy operacyjne tych państw członkowskich zostały uzgodnione możliwie najszybciej; zauważa w związku z tym, że dokonywanie oceny postępów państw członkowskich na etapach przygotowań zmniejszyłoby opóźnienia; zauważa także, że na etapie realizacji Komisja mogłaby przyjąć z pomocą tym państwom członkowskim, które pozostają w tyle;

o

o o

59. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i państwom członkowskim.
